

6/2016

XXB-10

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

ZAHRANIČNÍ POVÍDKY

Gregory Norman Bossert

Dvanáct a taguj

Kameron Hurleyová

Enyo-Enyo

ČESKÉ POVÍDKY

Věra Mertlíková

Příběh vozataje

Jana Rečková

Země brouků

Vladimír Němec

Podruhé to bývá lepší

PUBLICISTIKA

Jason Sanford

Kam směřují hrdinové?

Robert Kostěnek

Kontroverze, cenzura a zákazy
ve fantastických filmech

Cena: 95 Kč – 4 eura

Kim S. Robinson
Šťastná trefa

S.R.O.

Levně, rychle a kvalitně bez zbytečných časových nároků Vám poradíme se zavedením a zajistíme/udržíme certifikaci nejen následujících systémů jakosti :

Řízení kvality	dle ISO 9001
Enviromentální management	dle ISO 14001
Management BOZP	dle BS OHSAS 18001
Ochrana Informací ISMS	dle ISO 27001

*** * ***

Při certifikaci dlouhodobě spolupracujeme s United Registrar of Systems Czech, s.r.o., která je pod akreditací UKAS (United Kingdom Accreditation Service), což je garancí nezávislosti a odborné kompetence auditorů.

*** * ***

Pro naše klienty jsme schopni zajistit i provádění nezávislé revizní a inspekční činnosti, sledování měnící se legislativy (zejména ad OHSAS 18001 a ISO 14001) a zajištění rizik hospodářských a podnikatelských rizik.

*** * ***

**Předplatitelé časopisu XB - 1 mají automatickou slevu 10 % na služby QSJ s.r.o.
po celý rok 2016**

WWW.QSJ.CZ

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

Obsah

Zahraniční SF

Gregory Norman Bossert: Dvanáct a taguj	3
Kameron Hurleyová: Enyo-Enyo	13
Kim Stanley Robinson: Šťastná trefa	19

Domácí SF

Věra Mertlíková: Příběh vozataje	32
Jana Rečková: Země brouků	46
Vladimír Němec: Podruhé to bývá lepší	57

Publicistika

Jason Sanford: Kam směřují hrdinové?	63
Robert Kostěnek: Kontroverze, cenzura a zákazy...	64

Fantastická věda

Olympiáda kyborgů; Jupiter měl kolizi; Měsíční základny v lávových tunelech; Gekon na ISS; Počítačový literát; Umělá buňka	62
--	----

Filmfaroniáda

<i>Filmové premiéry; Zlo nikdy nespí; Ulice Cloverfield 10; Hardcore Henry; Hříčky přírody; Zbrusu nový zákon: Klapka!</i>	67
--	----

Vivisektor

<i>Čtenáři čtenářům;</i> J. Kotouč: Nad českými zeměmi slunce nezapadá; Hana Clerien Hozová: Smrt je má tanečnice; Ann Leckieová: Ve službách Spravedlnosti; Vlado Ríša: Bruncvík a nagyery; Richelle Mead: Neslyšno; Zdeněk Rosenbaum: Okrajový stopník R. J. Pineiro: Pád; Guy Saville: Plán Madagaskar; Henry Kuttner: Více než lidé; Paolo Bacigalupi: Vodní nůž; All You Need Is Kill: Stačí jen zabítet; <i>Nové knihy</i>	74
---	----

Šéfredaktor

Vlado Ríša
risa@casopisxb1.cz

Zástupce šéfredaktora

Jaroslav Jiran
jiran@casopisxb1.cz

Redaktor

Martin Šust
sust@casopisxb1.cz
Časopis XB 1 s.r.o.

Praha 1, Nám. Republiky 1081/7
PSČ 110 00

www.casopisxb1.cz

Tisk

tmv a. s.

Distribuce

společnosti holdingu PNS a. s.
prodejny firmy Relay

Předplatné

SEND s.r.o.
(www.send.cz/casopis/728/xb1)

Číslo vychází 5. 6. 2016

© Casopis XB1 s.r.o.

ISSN 1804-6606

MK ČR E 19853

Přetisk a jakékoli šíření povoleno
jen se souhlasem vydavatele.

Titulní strana Martin Zhouf

Korektnost, z níž mrazí

Priznávám se k nejvyšší „odpornosti“ v dnešním světě - jsem Čechoslovák, běloch, muž, heterosexuál, basketák a bezvěrec mající rád sci-fi. Myslím si, že jsem docela tolerantní ke svému okolí, nicméně vyžadují totéž i od něj.

A to se nějak v poslední době neděje.

Korektnost se stala v poslední době spíše hrubě pejorativním slovem. Skupinky různých minoritních křiklounů, zasazujících se o pozitivní diskriminaci, které by se jim, podle jejich názoru, mělo dostávat, mě začínají štvát.

A to hodně.

Navíc přestávám chápat, jak je to možné. Přepjatá korektnost na jedné straně a na druhé bázlivost oponovat, to je asi pravou příčinou.

Proč jsem se pustil do psaní tohoto úvodníku?

Byl to článek na IDnesu. Kdyby bylo prvního dubna, tak bych si řekl, že jde o dobrý aprílový žertík. Leč zřejmě tomu tak nebylo.

Americká organizace GLAAD (Gay & Lesbian Alliance Against Defamation) zveřejnila zprávu, v níž volá po začlenění zástupců sexuálních menšin do pokračování vesmírné sagy Star Wars. „Nestačí, aby se ve filmech jen vyskytovali, naopak jejich charakter musí být ještě silnější, promyšlenější a lépe odrážející různorodost komunity,“ prý prohlásila jménem organizace její prezidentka Sarah Kate Ellisová.

Scenáristé dalšího dílu Star Wars určitě mají o zábavu postaráno. Vytvoří novou minoritní planetu, nebo se dozvíme o skrytých sexuálních preferencích princezny Ley či Hana Solo?

Není to však jediný hrubý nátlak v poslední době.

Vzpomeňme na Bonda, kde M musí být žena, či že starou anglickou spisovatelku v nové sérii detektivních příběhů „To je vražda, napsala“ má hrát černoška, nebo na poměrně hrubý nátlak na české vývojáře RPG hry ze středověku odehrávající se v české kotlině, že tam nevystupuje ani jeden černocho! Vyvádějí mě z míry i debaty o tom, že Cikánská pečeně nebo Eskimo by mohly vbrzku být označené za nekorektní názvy.

Korunu zběsilé politické a jiné korektnosti nasadil ministr Pelikán, neboť prosazuje návrh novely trestního zákona, který má mimo jiné upravit trestné činy hanobení národa, rasy či etnické skupiny osob a obsahuje nově i zmínky o sexuální orientaci, pohlavní identitě a třídě.

To už je děs-běs.

Podle toho bych mohl být za tenhle úvodník trestně zodpovědný a lehce schopný odsouzení.

Začínám mít pocit, že by bylo velmi potřebné začít nějakým způsobem hájit práva diskriminované většiny, k níž se hlásím.

Vlado Ríša

Cony v červnu JUNKTOWN

23. - 26. 6.

Čtyři dny koncertů, projekcí, larpů, workshopů a těžce popsatelných zážitků na dvanácti hektarech bývalé raketové základny. Junktown stojí od začátku na mottu od fanoušků pro fanoušky. Junktown je naplněním našich postapokalyptických snů, zapálená pocta kultům Fallout a Mad Max, pokus o tuzemskou obdobu kultovního Wasteland Weekendu.

<http://junktown.postapofestival.cz>

Festival Fantazie

30. 6. – 10. 7. Chotěboř

Největší festival popkultury v ČR. Doslova fantastická dovolená a zábava pro fanoušky, hráče i celé rodiny. Videohry a společenské stolní hry, taneční hry, hry miniatur, RPG...

Sci-fi a technologie, fantasy a horor, mýty a historie ve filmech, seriálech, anime, komiksu, knihách, hrách: přednášky, besedy, workshopy, soutěže...

<http://www.festivalfantazie.cz/>

CRWECON

11. 6. Klub Cross Praha

Další ročník srazu všech, co holtují komiksu! Vstupné zdarma, akcí spousty, fanoušků mraky! Přednášky, prodej novinek za výhodné ceny, dražby, stolní hry, akce, panely, kreslení a další pecky!

<http://www.crew.cz/crwecon/>

Nominace na cenu Hugo

Loňské hlasování o cenu Hugo bylo plné kontroverzí a dění kolem nominací a následného vyhlášení vítězů jsme se věnovali nejen na našem webu, ale i na stránkách časopisu XB-1, kde v článcích JASONA SANFORDA a BRADA TORGERSENA zazněly hlasy obou stran. Bylo předem jasné, že politickým debatám a snahám ovlivnit výsledky se nevyhne ani letošní hlasování. Sad Puppies šly cestou doporučení v jednotlivých kategoriích a stejně tak i Theodore Beale alias Vox Day, zakladatel nakla-

datelství Castalia House, v rámci svých aktivit označených jako Rabid Puppies publikoval seznam doporučených prací. V letošním roce uvádíme nominace pouze v literárních kategoriích, celý soupis nominací najdete na webu věnovaném cenám Hugo, opomenout bychom neměli ani letošní ceny Retro Hugo.

ROMÁN

Ann Leckie: Ancillary Mercy (Orbit)

Jim Butcher: The Cinder Spires: The Aeronaut's Windlass (Roc)
N.K. Jemisin: The Fifth Season (Orbit)

Neal Stephenson: Seveneves: A Novel (William Morrow)
Naomi Novik: Uprooted (Del Rey)

NOVELA

Nnedi Okorafor: Binti (Tor.com)
Daniel Polansky: The Builders (Tor.com)

Lois McMaster Bujold: Penric's Demon (Spectrum)
Brandon Sanderson: Perfect State (Dragonsteel Entertainment)
Alastair Reynolds: Slow Bullets (Tachyon)

NOVELETA

Brooke Bolander: And You Shall Know Her by the Trail of Dead (Lightspeed, únor 2015)

Cheah Kai Wai: Flashpoint: Titan (There Will Be War X)

Hao Jingfang (překlad Ken Liu): Folding Beijing (Uncanny Magazine, leden-únor 2015)

Stephen King: Obits (The Bazaar of Bad Dreams)

David VanDyke: What Price Humanity? (There Will Be War X)

POVÍDKA

S. R. Algernon: Asymmetrical Warfare (Nature, březen 2015)

Thomas A. Mays: The Commuter (Stealth)

Juan Tabo and S. Harris: If You Were an Award, My Love (voxday.blogspot.com, červen 2015)

Charles Shao: Seven Kill Tiger (There Will Be War X)

Chuck Tingle: Space Raptor Butt Invasion (Amazon Digital Services)

Dvanáct a taguj

(TWELVE AND TAG)

„...Dvanáct a taguj,“ zařvali jsme a Cheung připojil: „Znáte to, vy dva?“

Zandt zamračeně sraštil obočí.

Adra zavrtěla hlavou, rozhlédla se po nás dokola. Dívala se, pátrala v obličejích, aby přišla na to, co se od ní chce. „To jako té-á-gé? Turingovsky úplný asociativní gestalt? To si posádka přijde na takový peníze, že si můžete dovolit neurální zálohy?“ zeptala se.

„To není nic technologického,“ odmítl Cheung, „ale hospodská hra. Slam. Rap.“ Zandt sraštil obočí nad bledýma očima ještě hlouběji. „Taková improvizace, k vyjádření pocitů. A pak se vyprávějí historky. Největší pitomost, nejbolestnější nebo nejhorší věc, co jste kdy udělali.“

„Nebo nejdojemnější,“ dodala Nava, balancující s rundou pití, jak je nesla obouruč od baru. A k našemu chóru kverulantů prohodila: „Takhle to děláme u nás –“

„– na Marsu!“ zařvali jsme my, posádka lodi *Tethys*. Všichni kromě Adry a Zandta. Ti dva k nám ještě doopravdy nepatřili, ne dokud s nimi tady nebudeme hotoví.

„Todle není žádný Mars,“ namítla Orit a drcla hlavou do okna za zády; za vrstvami čirého kompozitu se táhla nekonečně běžová planina Evropy, s tlustým břichem Jupiteru opřeným o obzor.

„Něco, co děláme –“ zahřimal Perelman.

„Na prolomení ledů,“ dokončila Orit za našeho brblání. My jsme přece *všechno* dělali proto, aby se lámal led, abychom se nořili do hlubin, do tajů oceánu pod povrchem Evropy.

„Když se do toho dáme,“ vzal si slovo Cheung, „neláme se jen led.“ Prsty předvedl, jak něco praská. „Taky vybavení, lidi, někdy i celá loď. Musíme jeden druhého znát.“

„Navzájem si věřit,“ potvrdila Nava. Byla harpunářka, což v dnešní době obnáší řídit na dálku hejblátko na dvoukilometrovém kabelu, a jako by si to potřebovala vynahradiť, všechno na ní bylo špičaté. Vyslala k Adře špičatý úsměv a pak ho krátce vrhla i na Zandta.

Adra nám poslední dva měsíce dělala pilota druhé směny. Hubená a šedivá, pichlavé oči tak temné, že vypadaly neprůhledné, anebo prázdné. Tohle bylo její první volno na břehu s naší posádkou; přišla k nám uprostřed výpravy, protože jejímu předchůdci to při výbuchu utrhlo ruku.

Náš mineralog se po tom incidentu jednoduše nervově zhroutil. Místo něj se u nás čerstvě rozkoukával Zandt. Doslova – přistál na Evropě tohle ráno, bůhvíodkud, s životopisem v ruce, na okraji papíru načmáranou poznámku ‚loď = *Tethys*‘. Nakláněl se nad stolem jako Jupiter nad plání za oknem, plavé vlasy sčesané dozadu na široká ramena, něco v tvrdých rysech jeho tváře bránilo, aby se snadno líbila.

Adru i Zandta sice najal kapitán, ale smlouvy se daly zrušit, nebo jsme ty dva mohli nechat na břehu, pokud bychom se shodli, že s nábořem nesouhlasíme. Proto jsme se tu sešli.

Kdo *my*? Naše posádka. Perelman, první důstojník, spolehlivý, metodický chlap, zeď mezi kapitánem a ostatními. Běžný provoz nechával na Cheungovi, našem navigátorovi, a Yu, pilotce hlavní směny. Ty dva poslouchal i kapitán. Cheung byl jako rtuť, pořád v pohybu, a vždycky pohotový, když šlo

o slova. Yu byla neustále klidná, tichá, vždycky zahleděná *Ven*, do hlubiny, ale nějakou záhadou pokaždé stejně všechno viděla.

Orit byla lodní kuchařka, a to není práce pro cucáky, ne na lodi, která tráví šest měsíců v zátahu pod ledem. Orit skoro jistě vězela za každou potíží a věčně se po někom z posádky vozila, ale binec, který nadělala, si po sobě taky dovedla uklidit.

Kdo dál? Navu už znáte. Pak tam byl Patel, náš technik, a většina pomocných rukou: Keita a Barb, Deighton a Sintra. Zaplnili jsme všechna místa kolem dlouhého otlučeného stolu, ostatní štamgasty jsme vystrnadili do koutů lokálu nebo dopředu k baru. Tenhle podnik si zabrala hlubokooceánská čeládka. Astronauti, úředníci nebo turisté se mohli upíchnout v jiných hospodách, a kdyby mezi nás někdo takový zavítal, hned by se zase pakoval, nešel by mu pod nos ten rámus a brajgl, a ani zápach, který v záhadných vodách skrytého oceánu Evropy ulpíval.

Byl to neproniknutelný oceán, plný neznámých virů, komplexních uhlovodíků spouštějících fatální autoimunitní reakce, i větší havěti, živíci se v bahně, na sobě navzájem i na nás samotných. Nabírali jsme bahno, chytali jsme ty potvory a úlovky jsme prodávali makléřům, kteří je obratem přeprodávali dál, korporacím a univerzitám. Vnější soustava byla jedno velké prosperující město, větší než celý zkrvený Vnitřek, jak rozměry, tak významem, v každém ohledu.

„Takže budeme vyprávět historku...“ nakousla Adra.

„Dvě historky,“ opravila ji Yu, „jednu pravdivou, jednu nepravdivou.“

„A my pak budeme jeden po druhém do kola hlasovat o to, která byla vyřazená.“

„O co hrajeme?“ zeptal se Zandt.

„O přijetí,“ odpověděl Cheung.

Perelman přikývl, zavrčel na souhlas.

„Ale když uhodneme, ještě platíte rundu,“ dodala Orit.

„Já začnu, abyste viděli, jak to probíhá,“ oznámil Cheung. Propletl si prsty, na úder srdce zavřel oči, pak je otevřel, rozpletl prsty, nabral dech. U Cheunga „Dvanáct a taguj“ vynechali, posádka ho znala až příliš dobře. Ale kdyby zahřívací kolo proběhlo, tagovací slovo by bylo „úník“. Křehké kůstky měl Cheung pod obličejem rozpjaté jako ptačí křídla, taky oči měl ptačí, černé a ustavičně roztěkané, prsty lehké a hbité, na lodních konzolách jako tady na stole. Bylo těžké si ho představit kdekoli jinde než *Venku* a jinak než jako navigátora, ale Cheung býval kdysi dávno na Zemi zpěvákem. *Jeho* historky posádka znala.

* * *

„Tak tedy největší pitomost,“ začal Cheung. „Asi před deseti lety jsme byli s kapitánem venku na Saturnu. Těžili jsme led na Prstencích. Byl jsem mladý, myslel jsem, že tu loď znám a že znám soustavu. No, a narazili jsme na žílu bohatou na tholiny,“ zalétl pohledem k Zandtovi, který pomalu přikývl.

„Přírodní organické sloučeniny. Ve Vnější soustavě se cení

ZAHRA NIČNÍ SF

vysoko, pro svoje průmyslový využití, v hydroponii,“ objasnil Zandt.

Cheung mu kývnutí oplatil. „Jenže na jejich zpracování jsme neměli vybavenou loď. Když se těží led, prostě ho kus popadnete, dotáhnete ke stanici nebo k měsíci. Ale tholiny jsou tmavý, v ledu je hned každý uvidí. Pokud bychom se ke stanici na Titanu vláčeli s takovým dvacetitunovým flákem, trh by se na nás stačil připravit. Nasadili by cenu, ještě než bychom přistáli, trhli by na nás dvacet procent, možná víc. Tak mě napadlo, že to radši stříhneme skrz Prstence k výzkumné stanici u Enceladu, tholiny tam zpracujeme a zpátky na Titan je dopravíme už v cisternách, překvapíme trh a zmizíme dřív, než si to stihnou spočítat.

Enceladus byl na odvrácený straně Saturnu, tak jsme nabrali kurz napříč přes Prstence, letěli jsme nízko nad mraky, pekelnou rychlostí; vystřelili jsme na druhou stranu jako šíp.

Nad Prstencem B jsme do něčeho vrazili, senzory nic nehlásily, možná to byla jen kapsa hustého prachu, ale my letěli fakt rychle. Vím jenom, že v jednu chvíli jsem sledoval monitory, všechny kontrolky na panelu zelený, a pak *vžžžum* a půlka lodi byla pryč. Hlavní motory, náklad. Sedm členů posádky. Náraz nám udělil rotaci, kterou jsem se zbylými pomocnými motory nemohl zastavit, a poslal nás směrem, kde nebylo zhora nic, letěli jsme rovnou *Ven*.“

Orit se zachvěla a Yu se zadívala tím svým vzdáleným pohledem, přímo skrz zeď a do hlubiny.

„Komunikátory s dlouhým dosahem byly pryč. Nezbylo nám než doufat, že si na Enceladu všimlí našich světelných signálů a že mají na stanici někoho dost rychlýho, aby nás dohonil. Čtyři dny jsme takhle rotovali. Rotace vám nedovolí jíst, nenechá vás spát víc než pár minut než se člověk probudí, přesvědčený, že padá. Mohli jsme jen sledovat tu podívanou: Saturn, Prstence, hvězdy, Saturn, Prstence, hvězdy. Kapitán, já a ještě jedna ženská, co zbyla z posádky. „Nemám zálohu, je po mně *veta*,“ mlela pořád dokola, v jednom kuse, až jsme ji museli nacpat práškama.

Co mě se týkalo, já jsem zálohu *měl*. Na Zemi, kompletní T.A.G. Neměl jsem se čeho bát, neměl jsem co ztratit. Necítil jsem *strach*, ale vělo to ve mně *vzteky*. Neodeslal jsem update od chvíle, co jsem se dostal do Vnější soustavy. Kdybych umřel a oživil mě ze zálohy, ztratil bych rok a přišel bych o ty čtyři dny rotace napříč Prstenci. A já se nemohl smířit s představou, že bych měl přijít o ten zážitek.“

Cheungovi naitech zacukal krátký úsměšek, beze stopy pobavení.

„Vždycky budeme chtít víc, než nám technologie můžou dát. A pitomci, co ze sebe dělají chytráky, jsou ze všech nejhorší.“

* * *

Adra se podívala kolem stolu, hledala nápovědu u členů posádky. Pár se jich pohledem střetlo s jejíma očima, jiní se zadívali do nízkého stropu z plátové oceli podobené rzi nebo přes plexisklo ven, k Jupiteru.

„Jestli jsi obnovený z kopie, jak tohle všechno víš?“ zeptala se Cheunga, jako by ho vinila.

Cheung pokrčil rameny. „Z Enceladu nás celou tu dobu sledovali, poslali vlečnou loď, aby nás chytila ještě včas. Takhle jsme se s kapitánem dostali k práci pod ledem – uvízli jsme

na Enceladu, bez lodí. Tady na Europě jsou ale oceány mnohem hlubší než tam.“ Cheung se napil, polkl a pustil se do druhé historky.

* * *

„Nejpevnější tvar je trojúhelník. To je fakt. Lidi to vědí už dávno, i když teprve Fuller nám musel ve dvacátých letech vysvětlit, jak se tahle skutečnost dá využít napříč sférami lidského vědění.

Bylo mi dvacet, studoval jsem na univerzitě v Hongkongu. Bylo to těsně po referendu, za Druhý nezávislosti, v té době vznikly první úspěšné nano-neurální zálohy a HK byl srdcem všeho, co bylo... srdcem všeho. Celý noci jsem zpíval, celý dny jsem studoval, a celý dny a noci jsem v jednom kuse chlastal a sjížděl se, chlastal a sjížděl se, nonstop, beze spánku. Měl jsem milence, Granta, ten mě držel stranou nejhorších potíží. Byl vysoký a pořádku se hrbil, jako by hledal něco, co mu upadlo. Nosil brýle, v jednom kuse je měl nakřivo. Studovali jsme spolu planetární navigaci, a on v tom absolutně vynikal.“

Cheung otočil hlavu, vyhlédl ven, přes Orit, přes plexisklo a pláň, až k Jupiteru, na něj to byl nezvykle dlouhý, tichý pohled.

„V posteli byl Grant laskavý. Byl velkorysý. Nikdy mu nevadilo, že trávím noci venku, ani když se pak natahovaly čím dál víc. Ale rána jsme měli vždycky pro sebe. Říkávali jsme, že jestli si jednou budeme moct dovolit nechat se tagovat, nahrajeme si prostě jenom jedno z našich rán a budeme v něm žít navěky.

Zpíval jsem fado, v Makau to byl underground, ale v HK jsem se rázem ocitl na pravém místě v pravý čas a udělal jsem si jméno. Začaly mi chodit nabídky na reklamy, hostování v telenovelách, VanZ mi zařídil korporátní sponzorování. Podnikoví právníci kolem mě kroužili jako zdivočelý družice: tohle podepiš, tady se ukaž, to vypij, tamto si obleč, k tomu neslábneoucí přívál drog, nano, lidí, všeho možného, jen aby mě nějak rozptýlili, aby mě tam udrželi, abych jim vydělával peníze.

Tak jsem si najal vlastní právníčku, Leslie. Byla ze Singapur, drobná, tichá. Seděli jste v pokoji a úplně jste zapomněli, že tam s vámi je, a ona pak natáhla ruku a sáhla vám na rameno. Mysleli byste, že to jednoho vyděsí, jenže ono to zatím bylo jako...“

Cheungovy prsty se zatřepaly vzduchem.

„... jako když se snáší déšť a vy si uvědomíte, jak jste byli rozpálení a vyprahlí.

Grant a Leslie se začali po večerech setkávat, povídat si, hlavně o mně, v čem se vezu a jak mě z toho vysekat. Jednoho rána jsem přišel domů a Leslie tam pořád ještě byla.

Dalších pět měsíců...“

Cheung položil ruce na desku stolu.

„Dalších pět měsíců bylo dokonalých. Leslie rozvázala moje smlouvy, zařídila mi lepší. Najednou jsem za to, že zpívám, dostával zaplacen, chodily mi peníze na účet. Grant dokonce párkrát přišel do klubů, aby mě viděl zpívat. Sám by ty davy lidí v životě neriskoval. Ale takhle si ti dva vždycky našli stůlek blízko pódia a já si po představení přišel sednout k nim. Netoužil jsem po ničem jiném, po nikom, nepřál jsem si nic než tam být s nimi.“

Adra se naklonila k Navě a šeptla: „Nebude tohle ta *nejdojemnější* věc? Největší pitomost už přece vyprávěl.“

Ale Nava si položila prst na pus. Cheung si Adru změřil pohledem. Prsty mu zatančily po okraji poháru.

„Takhle to šlo pět měsíců,“ navázal, „potom jsme s Grantem získali svoje tituly. S diplomem z navigace z UHK by nás každá loď v Soustavě brala všema deseti. Ale Grant měl v hlavě doktorát, mluvil o tom, že by chtěl učit. Představoval si, že já budu zpívat a Leslie bude vydělávat dost, aby nás to všechny uživilo, dost, abychom se mohli nechat tagovat. Nano-neurální zálohy byly na trhu teprve pár let, ale v HK už začínaly bujet start-upy a brzy stačilo být nehorázně bohatý, abyste si mohli nechat T.A.G. udělat. Billboardy od VanZ byly všude; krásný lidi na nich dělali krásné věci a pak obraz na jedinou zamrzl a přes něj se rozlilo jediný slovo: *Napořád*. To bylo před tím hackerským útokem na dlouhodobý úložiště Velký nádrže, takže nebyl žádný důvod jim to jejich *napořád* nevěřit.

Když nám z univerzity poslali diplomy, dvě noci jsem nemohl spát. Chodil jsem kolem našeho bloku, pořád dokola. V HK jsou noci příliš jasné, než aby bylo vidět hvězdy, lodě a družice, ale já pět let studoval navigaci, abych dokázal vy počítat kurz z hlavy. Jenže ať jsem počítal jak chtěl, můj kurz mě pořád vedl kolem bloku, zas a zas. *Napořád*.“

Takže jsem převedl celý svoje jmění do banky na Marsu a ráno se posadil na kyvadlový spoj na orbitu. Když jsem odcházel, oba ještě spali, Leslie ležela jako vždycky dokonale rovná, Grant byl šikmo roztažený přes postel, hlavy měli u sebe na jednom polštáři.

Trojúhelníky. Pro mě až moc dokonalý, moc bytelný, na můj vkus. A tak jsem jim musel uniknout, zmizet *Ven*, nebo bych tam zůstal *napořád*.“

Cheung se podíval na Adru. „Takže to byla ta nejhorší věc.“

* * *

„Dostal ses až sem, k Jupiteru, takhle daleko ven, na samu vyostřenou mez lidského bytí, a tohle že je to nejhorší, cos kdy provedl? Tomu nevěřím,“ prohlásila Adra. „Že by tě mrzela ta podívaná, to beru, ale ten odchod teda ne. První historka je pravdivá.“ Adra se rozhlédla po členech posádky. Nava se usmála, špičaté zuby a úzké oči.

Yu pozvedla ruce, dlaněmi ven. „My už jsme jeho historky slyšeli.“

„Tohle kolo je vaše, jenom vás dvou,“ upřesnil Perelman a podíval se na Zandta.

Ten si skousl ret, zabořil oči do stolu, kde mezi sklem svítily Cheungovy prsty. „Nebyl bys první, kdo pochopil, jaká past se skrývá v neuro-nano vzpomínkách,“ pronesl hlubokým hlasem, ne tak hrubým jako Perelman, jeho byl posazený výš, ale znělejší, jako pedálový tón u varhan. „Nebyl bys první, kdo doufal, že *Vnějšek* mu toho nabídne víc. Ale přece jen...“ Zandt vzhlédl, zavalil Cheungův upřený pohled svými očima. „Tahle posádka by tě nevzala, kdybys kapitána připravil o jeho loď. Ta první historka je lež.“

Ozval se potlesk a dupání a Patel bouchl Zandta po zádech; to ale mohl stejně dobře praštit do kamene. Adřin obličej získal prázdňný, lhostejný výraz, nebylo to opovržení, spíš jako by jí na tom nezáleželo.

„Uhodls,“ potvrdila Yu. „Ta první historka je moje. Já jsem byla ta ženská, co jako jediná z posádky přežila. Zhroutila se ale navigátorka, hrůzou z toho, že když ji obnoví ze zálohy, přijde o všechny ty roky, i o tu podívanou. Ale ty prášky jsme jí

nedali my; vzala si je sama, všechny najednou, dva dny předtím, než nás dostihla vlečná loď. Ne, že bych jí k tomu byla nedopomohla, kdybych to věděla. Kráva jedna pitomá, trápilo ji víc, že by mohla přijít o svoje vzpomínky, než to, že přišla o sedm členů posádky. „Yu zírala *Ven*, přímo skrz Adru, bez hnutí, bez dechu. „Pak už jsme zbyli jen já a kapitán. Tři měsíce na Enceladu, obdrželi jsme bary a pořád jsme v duchu rotovali, až jsme narazili na Cheunga, který nás vzal s sebou, dolů pod led.“

Cheungovy prsty přejely po hřbetu Yuiny ruky, na úder srdce tam setrvaly.

Pak se Yu nadechla. „Já jsem taky měla T.A.G.“, přiznala. „A byla bych se těch měsíců ráda zbavila, abych mohla Vnější soustavu objevovat znovu, vidět to všechno znovu poprvé.“ Pokrčila rameny, milimetrový pohyb na pozadí ledu za oknem. „Tu šanci jsem ale propásla. Moje záloha byla ve Velkém nádrži. Teď je to všechno pryč.“

Zandt odsunul židli od stolu. O stěnu pod oknem měl opřenou hůl; jak se pro ni natáhl, sjela na druhou stranu a s bříknutím spadla na podlahu. Yu se pro ni sehnula a zvedla ji, ale Zandt se už mezitím otočil a kulhal směrem k toaletám.

Jeho hůl si od Yu převzal Cheung. Byla dělaná Zandtovi na míru, dlouhá, silná, tmavé dřevo s náznakem žilkování. Měla masivní hlavici ve tvaru draka, zpola vyrytého do nerezové oceli. Orit se natáhla přes Adru a strčila do dračí tlamy prst. „Sakra!“ vyjekla a vysála si z prstu kapičku krve.

Nava se zasmála. „Ty musíš ty pazoury strkat do všeho, Orit, vid’?“

Orit na ni s prstem v puse laškovně zamrkala.

Cheung vstal, opřel hůl o stěnu u Zandtovy židle. Zase sjela a s tupým bouchnutím se zastavila o hranu okna. Potom poklepal po rameni Yu a společně se odebrali k baru.

* * *

„Takže, Adro,“ pobídl ji Cheung.

Adra se na něj podívala přes okraj sklenice a vyprázdnila ji. „Takže,“ zopakovala a stejně netečným pohledem přejela po zbytku osazenstva.

„Dvanáct a tagu,“ ohlásil Perelman svým inspekčním hlasem a všichni jsme se narovnali a ztišili. Vyměnili jsme si mezi sebou pohledy a pak jsme upřeli oči zpátky na Adru.

„Probíhá to následovně. Někdo hodí do placu přídavné jméno, další k němu připojí podstatné jméno, tak aby začínalo na stejný písmeno, nebo aspoň znělo podobně. Vznikne šest párů a ty pak někdo shrne do tagu, obsáhne je jediným slovem. Celý je to o pocitech, o dojmech.“

„Hlavní je být rychlej,“ varovala ji Nava.

„Hlavní je to *trefit*,“ zavrčel Perelman. „Kdo začne?“

„Já říkám,“ přihlásila se Orit. Udělala pauzu, zvedla ruku s roztaženými prsty – *podívejte se na mě*, to byla celá Orit – a pak pleskla dlaní do stolu a zahájila kolo: „Říkám: Hubený.“

Barb: „Hnáta – Jedovatý,“

Sintra: „Jazyk – Rychlý,“ („jo, to určitě!“)

Patel: „Rozumy –“ (pochybné „hm hm“ od Yu) „Pěstěný,“

Nava: „Prsa – Ostrý,“ („ta vždycky řekne *ostrý*“)

Cheung: „Šrám –“ (několikérý smích, hvízdnutí od Orit) „Obnažený,“

Perelman: „Břítva.“

A Yu to tagovala: „Výsměch.“

Adra, pořád s tím prázdným výrazem ve tváři, sledovala, jak se tag nabaluje okolo stolu, od jednoho k druhému, jako by se snažila rozluštit nějakou nepochopitelnou frázi z cizího jazyka, až ji to nakonec dovedlo k Yu, na níž pak nadlouho ulpěla očima, ale Yuina tvář jí nevracela nic než Yuino vlastní dlouhé zírání. Nakonec Adra pokrčila rameny a místo toho se zadívala do Zandtova těžkého, nazlátlého, zamračeného pohledu.

„Než jsem přišla na *Tethys*,“ spustila, „dělala jsem pilota na *Laelaps*, tam kolem Conamara Chaosu. *Laelaps* není lovec jako *Tethys*, ale mapovač, z devíti desetin samý sonary, posádka jede v jednosměnném provozu, nic než tupá, tupá dřina. Byli jsme pod ledem –“

„To ne,“ přerušil ji Cheung.

Adra ztuhla, ústa semknutá na obouretné hláscce „m“, bradu vraženou do ramene, jak se otáčela na Cheunga sedícího vedle ní.

„Žádný historky pod ledem,“ objasnil Cheung.

„Není dobrý nápad lhát o tom, co se děje pod ledem, rozhodně ne v tomhle lokálu,“ přidala se Nava, jedno obočí zvednuté, špičatým nehtem přitom – *cvrnk* – *cvrnkla* do svojí sklenice.

„A o tom *my* už víme svý,“ prohodil kdosi potichu.

Adra zavřela oči, zakroužila jimi pod víčky, pak je znovu upřela na Cheunga.

„A co telenovely?“ zeptala se. „O telenovelách vyprávět můžu? Nebo máte víc pravidel, který jste nezmínili?“

Cheungovi zaškubaly koutky úst nahoru.

„No jistě,“ přitakala Nava.

„To můžeš,“ upřesnila Yu.

„Tak tedy telenovely, a nejhorší věc, co jsem kdy provedla,“ oznámila Adra. „O tom, jak jsem využívala cizí slabosti.“

Odmalička jsem hrála na klavír. Začala jsem, když mi byly dva, takže jsem hrála, co si pamatuju, a hrála jsem dobře. Byla jsem malý virtuóz. V Tchaj-pej bylo talentovaných děcek habaděj a spousta jich hrála na klavír, mrňavých pianistek tam byla celá armáda. Všechny jsme se předváděly v šatečkách, s mašličkami ve vlasech, nekonečný šňůry soutěží, a když jsme zrovna nesoutěžily, tak jsme cvičily, chodily do hodin nebo si procházely videa z posledních recitálů a *ona* přitom pitvala moje hraní notu za notu.“

Adra pozvedla prázdnou sklenici. Yu jí dolila z vlastní láhve, místní pivo z chaluh, hořké a bledě zelené. Adra vypila sklenici do dna a zašklebila se.

„To myslím svoji učitelku. Byla to taková bezcitná mrcha. Pořád se do mě navážela, s ničím nebyla spokojená. A nešlo jenom o hraní, ale taky jak jsem u toho seděla, jak jsem přecházela po pódiu, dokonce i v čem jsem vystupovala, i když jsem si šaty ani nemohla sama vybírat, stejně mě peskovala. Ne snad že by to *ona* s hraním někam dotáhla, někam dál než ke školní ceně na základce.“

Můj otec byl ruský diplomat, matka překladatelka. Bohatí byli oba, pocházeli ze zazobaných rodin, ale máma měla víc. Otec se kvůli tomu asi vždycky cítil trochu... na vedlejší koleji. Od ruskýho chlapa se čeká, že bude všechno řídit, že bude hlavou rodiny, bude mít všechny na povel. Ale my žili v *jejím* městě, v *jejím* prostředí, dokonce v *jejím* bytě; bydleli jsme v jednom z domů, který vlastnila její rodina, v distriktu Dàan,